

СЕЙТБА

Ти гърмиш, като облак дъждовен,
наша майчице с огнена плът.
И над тебе в простора оранжев
небесата бездънни горят.

Ти немирна и здрава невяста
и опора на нашите дни.
пробуди се за празник сейтбен,
млечна пазва за плод разгърни!

Идат плугове в синята утрин
със пламтящи железни гърли,
да целунат снагата ти едра,
твойте равни и топли бразди.

Приеми ги, земя непокорна,
тези селяни с черната гръд —
те през твойте нивя ще чертаят
на родината новия път.

Погледни към просторите светли,
майчин поглед в полетата спри,
нови люде прииждат в полята,
нова вяра в сърцата искри.